

Het Rijk der Groten

“Nooit! Nooit wint Rik Verbrugghe of Mario Aerts de Waalse Pijl!” Met vastberaden ondertoon en vooral héél onderwijzend klonk het die donderdagavond, ergens half april 2001 tijdens de Ronde van Baskenland, uit de mond van een dierbare collega. De vino tinto was in de bar van een hotel aan de ‘halve maan’ van de Playa de la Concha in San Sebastian met doeltreffende regelmaat bijgeschonken en weekte bij de man gespierde boodschappen van algemeen nut los. Het dubbelinterview met de rijzende sterren van het toenmalige Lotto-Adecco in de aanloop naar de Waalse klassiekers had hij zonet aan zich voorbij laten gaan. Bewust. Helemaal ongelijk had hij niet. Aerts en Verbrugghe maakten als kopstukken van een gouden Belgische amateurgeneratie, gekneet in de gerenommeerde jongerenkweekvijver ASLK-Eddy Merckx van Valerio Piva en Freddy Helssen, de overstap naar de profs. Maar veelwinnaars waren de (té) rustige, bescheiden karakters uit Westerlo respectievelijk Hélécine nooit geweest.

Speelde één of andere duistere kracht? Of was het puur toeval? Feit is: exact één week na die wilde verklaring vernederde Verbrugghe Ivan Basso en Jörg Jaksche op de Muur van Hoei. Twaalf maanden nadien deed Aerts hem dat na met Unai Etxebarria en Michele Bartoli in het wiel. De doorbraak van twee jongens waar ik journalistiek mee opgroeide, was een feit. Hun carrière kwam in een stroomversnelling terecht. Verbrugghe’s palmares werd bijgekleurd met een proloogzege (2001), twee ritsuccessen (2002, 2006) en een zelf voorspelde top tienpositie (9de in 2002) in de Giro. Voor Aerts, alomgeprezen ‘domestique’ van onder meer Tchmil, Van Petegem en Evans, werd het iets te vaak net niet. Maar de eindoverwinning in de Ronde van Lucca in 2001, zijn achtste plaats in de olympische wegrit in Peking 2008 en de vaststelling dat hij in 2007 pas als 25ste renner in de geschiedenis de quasi onmogelijk geachte combinatie Giro-Tour-Vuelta tot een goed einde bracht, dwongen respect af.

Écht onsterfelijk maakten de twee zich echter met hun exploten in de Tour. Rik Verbrugghe won in 2001 de vijftiende etappe van Pau naar Lavaur. In zijn typische tijdrijdersstijl perste hij er die dag een achtervolging uit van een kleine twintig kilometer om de ontsnapte Marco Pinotti bij te benen. Waarop Verbrugghe de Italiaan versloeg in een rechtstreeks duel. Niet nadat hij in de spurt drie, vier keer zijn wegglijdende bril van zijn neus opnieuw op zijn hoofd had getild. Bijna dag op dag negen jaar na de laatste ritzege van Peter ‘Piere de Beeste’ De Clercq in Nanterre mocht Lotto in ‘La Grande Boucle’ eindelijk nog eens met de bloemen zwaaien. Een memorabel moment, dat aartsvader Jef Braeckevelt behoorlijk aangreep. Gevraagd naar een eerste reactie pompte hij de longen vol lucht, liet hij zijn

De doorbraak van twee jongens waar ik journalistiek mee opgroeide, was een feit.